

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Secunda ratio principalis ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. III. Vtrum Transcendentia, &c. 123

Qua alicuius rationis superioris; nam ideo repugnat bruto ut sic, aptitudo ad ratiocinandum, quia illi repugnat actus ratiocinandi, & ratio est, quia omnis potentia & aptitudo ut talis essentialiter est in ordine ad actum. Minor etiam est evidens, quia quoties aliqua forma, ut iam dixi, est simplicissima, & indivisibilis repugnat, quod ex parte sui participetur actu inæqualiter: sed ens est forma simplicissima ut probatum est: ergo repugnat quod participetur actu inæqualiter ex parte sui: ergo non habet aptitudinem, ut participetur inæqualiter ex parte sui: ergo tota inæqualis participatio provenit illi ex parte differentiarum, & subiectorum participantium illud.

⁴⁸ Dices quod in conceptu ipso formali præscindente rationem entis datur inæqualitas, quatenus illam rationem primo, & per se præscindit à substantia, in qua est primo, & per se, & secundario præscindit illam ab accidente in qua est secundario, & per accedens.

⁴⁹ Sed contra primo tota inæqualitas conceptus formalis sumitur ex inæqualitate conceptus obiectivi: sed conceptus obiectivus entis, ut probatum est, nullam dicit inæqualitatem: ergo nec conceptus formalis illum præscindens; maior est evidens, quia ille conceptus formalis est indivisibilis realiter: ergo in se nullam potest habere inæqualitatem, quia inæqualitas dicit distinctionem realem extremorum inæqualium: ergo conceptus formalis cum sit vnus, & indivisibilis realiter in se nullam dicit inæqualitatem, unde totam dicit ex parte obiecti. Minor præcipua est iam probata, consequentia legitime inferitur. Secundo tota illa inæqualitas provenit ratione maioris, & minoris perfectionis, quæ est in independentia, & dependentia: sed conceptus formalis præscindens conceptum obiectivum entis nullo modo importat dependentiam, & independentiam cum non repræsentet illam; sed solum rationem entis abstractam ab illa: ergo conceptus formalis entis nullam dicit inæqualitatem.

SVBSECTIO II.

Secunda ratio principalis ponitur.

⁵⁰ Via illa non est ratio formalis alicuius effectus, quia posita non datur ille, sed posita dependentia inter duo non datur analogia in ratione superiori respectu illorum, nec destruitur univocatio in illa: ergo dependentia non est ratio formalis constituendi analogum. Maior est evidens, nam si posita albedine in subiecto non sequeretur album, albedo non esset ratio formalis constituendi illud, & ideo colligimus evidenter calorem non esse formalem rationem constituendi album: quia posito calore sapissime non resultat illud. Minor præcipua sic probatur, quia inter verbum mentis quod est propria & vera qualitas, & inter intellectum datur omne genus dependentiæ, per quod verbum mentis dependet à potentia intellectiva: sed nihilominus ratio qualitatis ut sic non est analogia respectu intellectus, & verbum mentis, sed potius est univoca: ergo posita dependentia inter duo non datur analogia in ratione superiori: illorum maior sic probatur, quia verbum mentis primo dependet necessario ab intellectu in genere causæ efficientis, quia ab illo necessario producit, quia est actus

R. P. Ildeph. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

vitalis & intellectio, atqui actus vitalis qui est intellectio necessario dependet ab intellectu in genere causæ efficientis: ergo verbum mentis dependet in genere causæ efficientis ab illo. Deinde dependet etiam ab intellectu ut à fine, quia verbum mentis ordinatur ad perficiendum intellectum, item dependet in genere causæ materialis, quia recipitur in ipso; verbum enim mentis non potest in alio subiecto præter intellectum subiectari, quia est actus vitalis, qui ex eo quod talis sit petit fluere à potentia vitali & recipi in ipsa, sicut habitus scientiæ non potest subiectari nisi in intellectu: ergo inter actum vitalem seu verbum mentis & intellectum datur omne genus dependentiæ.

Dices solam dependentiam essentialem tollere univocationem non autem dependentiam con naturalem ut est quæ reperitur inter Patrem, & Filium.

Sed contra, quia dependentia, quæ datur inter actum vitalem habitum scientiæ, & potentiam, est essentialis: sed nihilominus non sufficit ad analogiam; ergo nulla dependentia sive sit essentialis &c. Maior sic probatur, illa est dependentia essentialis sine qua non potest esse illud quod dependet (ut ipsi adversarii fatentur) & quam petit essentialiter in aptitudine ex vi suæ definitionis; nam ideo dependentia quam habet accedens à substantia est essentialis illi, quia sine actuali non potest esse naturaliter, & illam aptitudinem dicit ex vi suæ definitionis, nam accedens est quod petit ex sua essentia dependere à substantia aptitudinaliter, sive per inhaerentiam sive per adhaerentiam, sed actus vitalis non potest esse naturaliter sine influxu actuali potentiæ vitalis & essentialiter petit aptitudine ex sua natura profluere à principio vitali & recipi aptitudinaliter in illo: ergo tam essentialiter dependet actus vitalis à potentia vitali, sicut & accedens à substantia; distinguitur enim dependentia actus vitalis à dependentia quam habet homo ab alio homine, nam homo non petit ex sua essentia, v. g. Petrus oriri à Ioanne, quia naturaliter poterat oriri à Petro vel poterat oriri immediate à Deo solum, ut Adam sine aliquo miraculo, quod aliter evenit in actu vitali.

⁵² Respondent aliqui rationem qualitatis esse univocam, eo quod ipsa potentia à qua pendet actus vitalis pendet à substantia; idque in eodem genere causæ materialis, in quo actus ipse à potentia pendebat, quod tamen non ita est in substantia & accidenti; nam hoc pendet à substantia in genere causæ materialis, hæc vero à Deo in genere causæ efficientis, & hanc assignant tanquam rationem à priori.

⁵³ Sed contra primo, quia sententia adversarium erat, dependentiam veram essentialem esse rationem constituendi analogiam, sed licet potentia vitalis dependeat à substantia, non obest hæc dependentia dependentiæ verbi mentis ab intellectu; nam licet intellectus dependeat essentialiter ab anima non definit esse essentialis dependentia quam habet actus vitalis à potentia vitali: unde manebit ratio formalis analogiæ inter verbum mentis & intellectum. Patet evidenter, quia ubi datur ratio formalis alicuius effectus, datur effectus talis rationis formalis; sed tota ratio formalis analogiæ per vos est dependentia unius ab alio: ergo data dependentia unius ab alio datur analogia, sed etiam si detur dependentia intel-

Q 2 Aus

Ab anima, datur vera dependentia intellectio-
nis ab intellectu: ergo etiam si datur dependentia
intellectus ab anima, dabitur analogia inter in-
tellectum & intellectionem, sicut propter ean-
dem dependentiam datur analogia inter ipsum
intellectum, & animam rationalem, præcipue quia
ideo in sententia adversariorum dependentia cau-
sat analogiam, quia dependentia dicit priorita-
tem, & posterioritatem inter ea in quibus datur
dependentia, sed licet intellectus dependeat ab
anima ex eo solum quod intellectio dependeat ab
intellectu, datur vera prioritas in intellectu respec-
tu intellectionis, quæ ex eo quod dependeat ab
intellectu est posterior natura ipso intellectu, tam
in genere causæ efficientis quam in genere causæ
materialis: ergo non obstante dependentia intel-
lectionem & intellectum datur analogia, solum
enim recte potest dici quod etiam datur analogia
inter intellectum & animam, ex vi dependentiæ
quam habet intellectus ab anima, non autem
quod non datur analogia inter intellectionem &
intellectum, sicut quod dependeat intellectus ab
anima non tollit dependentiam intellectionis ab
intellectu: atqui licet detur talis dependentia inter
intellectum, & intellectionem, non datur analogia
inter ipsos: ergo dependentia unius ab alio non
causat analogiam.

54 Sed contra secundo: etiam si aliquid dependeat
adæquate, & essentialiter ab aliquo, modo expli-
cato in solutione datur univocatio: ergo nulla est
solutio; probatur antecedens, eodem argumento
qualitatis; qualitas ut sic est univoca respectu
omnium qualitatum naturalium, & supernatura-
lium; sed una qualitas supernaturalis dependet
essentialiter ab illa modo dicto in solutione: ergo
dependentia adæquata, &c. non tollit univo-
cationem, vel qualitas ut sic erit analoga, quod
fugit adversarij. Maior est evidens, & probari
potest eodem argumento quo supra probavimus
æqualitate comparata ad potentiam, & actum vi-
talem. Probat minor, actus supernaturalis de-
pendet essentialiter solum in genere causæ effi-
cientis, sicut habitus supernaturalis dependet à
Deo solum in genere causæ efficientis, sed actus
supernaturalis vitalis convenit univocæ in ratio-
ne qualitatis cum habitu supernaturali: ergo de-
pendentia essentialis adæquata modo explicato
non causat analogiam. Maior meo videri est evi-
dens, præcipue in sententia Thomistica, & in pri-
mis actus supernaturalis dependet efficienter ab
habitu supernaturali, ut est certum apud Theolo-
gos, quia complet potentiam. Deinde probatur
quod illa dependentia sit essentialis, & sumo ha-
bitum luminis gloriæ comparatum ad visionem
beatificam, ita actus visionis beatificæ dependet
à lumine gloriæ, ut etiam divinitus in sententia
Thomistica (& idem asserunt de habitu fidei, spei,
& charitatis in ordine ad suos actus) non possit
fieri sine concursu luminis gloriæ, & in sententia
communiteriam possit fieri divinitus sine illo,
nihilominus ex sua natura petit fieri ab ipso ha-
bitu, sicut accidens quando divinitus fit à Deo
sine concursu substantiæ: ergo actus supernatura-
lis dependet essentialiter ab habitu supernaturali,
quod autem illa sit dependentia adæquata in ge-
nere causæ efficientis patet evidenter: illa est de-
pendentia adæquata secundum adversarios in ge-
nere causæ efficientis, quando causa non depen-
det ab alia in eodem genere in quo ipsa est causa:

sed habitus supernaturalis non dependet ab alia
causa in eodem genere in quo habitus est causa
actus supernaturalis: ergo habitus supernaturalis
est causa adæquata actus supernaturalis modo di-
cto. Maior est sententia adversariorum; minor est
certa in Thologia, quia habitus supernaturalis est
per se infusus, & ideo producit efficienter à solo
Deo, ut optime probat eximius noster Doctor
tom. 3. de gratia, lib. 8. cap. 4. ergo in actu super-
naturali respectu habitus supernaturalis datur tota
dependentia requisita ab adversarijs: sed non datur
analogia attributionis inter illos: ergo depen-
dentia essentialis non est causa formalis constitutiva
analogiæ attributionis. Patet consequentia, quan-
do datur aliqua forma ex natura sua in aliquo
subiecto, & non datur aliquis effectus formalis,
illa non est causa adæquata illius effectus, sicut
existente calore in subiecto colligitur non esse
causam frigiditatis quia non datur frigidum; sed exi-
stente dependentia essentiali inter extrema parti-
cipantia rationem aliquam communem, non exi-
stir analogia attributionis: ergo dependentia es-
sentialis non est causa analogiæ attributionis.

Contra tertio, quia in actu vitali respectu suæ 55
potentiæ datur tota dependentia, quæ secundum
adversarios requiritur ad analogiam causandam:
sed ibi non datur analogia ut ipsi fatentur: ergo
dependentia requisita ab adversarijs non est causa
analogiæ. Probat maior, illa est dependentia
sufficiens ad causandam analogiam quando effe-
ctus dependet essentialiter à causa in alio genere
in quo dependet causa: sed actus vitalis dependet
à potentia essentialiter in alio genere causæ ab
eo, in quo ipsa potentia dependet ab anima: ergo
datur tota dependentia quæ requiritur ad consti-
tuendam analogiam. Maior est solutio adver-
siorum: probatur minor, actus vitalis dependet à
potentia tanquam à secundo subiecto, & potentia
dependet ab anima tanquam à primo subiecto:
sed secundum adversarios dependentia ab aliquo
tanquam à causa secunda, & dependentia tan-
quam à prima causa in aliquo ordine est depen-
dentia in diverso genere causæ: ergo in actu vita-
li, & potentia vitali datur dependentia in diverso
genere causæ. Maior est certa, quia illud est pri-
mum in aliquo genere causæ quod non supponit
aliud in eodem genere, & ideo ab Aristotele, &
cum eo ab omnibus Doctoribus in physicis ma-
teria prima dicitur primum subiectum, quia in ge-
nere subiecti non supponit aliud, & principia entis
naturalis dicuntur prima principia, quia non sup-
ponunt alia principia in eo genere, in quo ipsa
sunt principia, sed animus rationalis in genere
causæ subiectivæ non supponit aliud subiectum
à quo dependeat, & ut hoc magis vigeat sumo
Angelum comparatum ad suas potentias: ergo
Angelus est primum subiectum; sed potentia vita-
lis comparata ad suos actus supponit aliud pri-
mum subiectum scilicet substantiam Angelicam: ergo
est secundum subiectum: ergo actus vitalis de-
pendet à potentia vitali in genere causæ secun-
dæ subiectivæ, & potentia vitalis dependet à sub-
stantia Angeli in genere causæ primæ subiecti-
væ: sed dependere in genere causæ secundæ, &
in genere causæ primæ est diversum genus depen-
dentia: ergo actus vitalis dependet à potentia
vitali in diverso genere causæ, ab eo quæ dependet
potentia vitalis à substantia. Probat minor,
ideo secundum adversarios dependentia qua una
creatura dependet ab alia, est diversum genus depen-
dentia:

Quaest. III. Vtrum Transcendentia, &c. 125

pendentia ab eo quo creatura dependet à Deo, quia creatura est causa secunda, & Deus est causa prima in genere causae efficientis, sed potentia vitalis in genere causae passivae est causa secunda subiectiva, & substantia est causa prima subiectiva: ergo iam datur diversum genus dependentiae in actu comparato ad potentiam, & impotentia comparata ad actum: ergo vel dependentia essentialis non erit causa analogia: vel qualitas vel sit erit analogia.

Deinde: ergo accidens ut sit non est analogum comparatione accidentium intrinsecorum, patet consequentia, ideo qualitas secundum adversarios non est analogia respectu actus vitalis, & potentiae, quia potentia etiam dependet à substantia in genere causae materialis, sed omne accidens reale quod est causa alterius dependet etiam à substantia in genere causae materialis: ergo accidens non est analogum comparatione omnium accidentium intrinsecorum.

Præterea evidentius impugno, nam in primis forma substantialis materialis dependet à materia in genere causae materialis: item potentia vitales seu accidentia alia ipsius formae materialis dependent etiam in genere causae materialis ab ipsa forma substantiali, & nihilominus datur analogia inter ipsa accidentia, & formam substantialem, licet illa eodem genere causae dependant, quia ens analogum est in sententia adversariorum ad accidentia animae equi, & ad ipsam animam: ergo falsa est solutio adversariorum, quare si dependentia in eodem genere causae quae vera dependentia est non causat analogiam inter duas qualitates, non causabit etiam inter substantiam animae, & ipsas qualitates: unde nulla dependentia causabit analogiam.

Respondent adversarii has potentias vitales aliam habere dependentiam à causa secunda, scilicet à forma substantiali in genere causae efficientis, quam dependentiam non habet forma substantialis, quae licet à Deo procedat in genere causae efficientis, ut à causa prima, non tamen ut à causa secunda, ex quo etiam constat actus, & potentias vitales eodem modo pendere: nam sicut actus pendet à potentia in duplici genere causae, ita potentia à forma substantiali, & à materia prima ab hac in genere causae materialis, ab illa in genere causae efficientis.

Sed hæc solutio locum non habet in speciebus impressis in memoria equi, nam tales species non dependent à memoria equi in genere causae efficientis, sed solum in genere causae materialis, sicut potentia dependet ab ipsa anima equi, & ipsa anima equi à materia prima: ecce quomodo qualitates illae intentionales dependent in eodem genere causae ab anima quo ipsa anima equi dependet à materia prima, & nihilominus vos dicitis inter species impressas, & animam equi dari analogiam propter dependentiam: ergo si recte procedere debeatis secundum vestra principia vel omnis dependentia debet causare analogiam vel nulla debet causare, sed certum est aliquam dependentiam essentialiter non causare analogiam: ergo nulla causat, quia nullum est discrimen, neque maior ratio unius quam alterius ut patet ex dictis.

Sed hæc solutio locum non habet in qualitatibus independentibus in genere causae efficientis ab aliqua causa secunda, ut est calor quando est in aqua, humor quando est in terra, item habi-

tus tam naturales quam supernaturales, tamen intellectui quam in voluntate existentes, species etiam impressae quae in memoria conservantur non dependent à subiectis in quibus sunt, nec ab alia causa secunda in genere causae efficientis, cum tamen ratio entis respectu substantiae, & huiusmodi accidentium sit analogia in eorum sententia: ergo licet duo in eodem genere causae pendeant, bene potest esse analogia inter illa, & si non est inter ipsa, nec in diverso genere erit analogia.

Dices, dependentiam vitalem qualitatum non inducere analogiam quia non significatur talis dependentia per hoc nomen qualitas ex modo representandi ipsius nominis, atque ideo licet in ipsis extremis detur talis dependentia essentialis, nihilominus cum ex vi nominis qualitas non importetur habitudo unius qualitatis ad aliam, sit ut non sit analogum nomen, quia tantum importatur habitudo qualitatis ad substantiam.

Sed contra primo, & ante impugnationem adverte, nomina ipsa communia in esse talium constitui penes rationem significatam: unde id significant quod ipsae rationes habent in se, non tamen quod intendunt significare imponentes talia nomina: alias ratio entis, & cetera nomina quae sunt communia Deo, & creaturis principalibus conveniunt creaturis quam Deo, & ratio est quia homines naturae lumine philosophantes prius cognoverunt esse creaturatum, & alias perfectiones creatas & ideo eas prius nominarunt: unde si ad mentem eorum qui imposuerunt talia nomina attendamus, inveniemus quod prius & principalius conveniunt ipsa nomina creaturis quam Deo, cum tamen principalius ipsa res significata inveniantur in Deo saltem ratione differentiae quam in creaturis inde est quod nomen substantiae, sapientiae, &c. principalius dicatur de Deo quam de creaturis in sententia contraria, & per consequens sit ut talis inaequalitas necessario importetur per nomen, quae doctrina est etiam Divi Thomae prima pars, quaest. 13, art. 5. quo posito sic argumentor, ideo per nomen ens importatur inaequalitas necessario quia res ipsae participantes in se rationem entis habent talem inaequalitatem cum dependentia prioris & posterioris, sed significata per hoc nomen qualitas, & res ipsae participantes rationem qualitatis habent inaequalitatem cum dependentia prioris, & posterioris ita ut prius descendat ratio qualitatis ad potentiam quam ad actum, quia ad hunc descendit cum dependentia essentiali ab ipsa potentia: ergo ex vi huius nominis qualitas importatur necessario inaequalitas inter ipsas qualitates, & habitudo unius ad aliam: ergo nomen qualitas est analogum.

Contra secundo: ergo nomen accidens non erit analogum ad praedicamenta accidentium intrinsecorum: patet consequentia, ex vi nominis accidentalis secundum adversarios non importatur habitudo unius accidentis ad aliud, nec ordo prioris, & posterioris, sed nomen quod non importat habitudinem unius extremi ad aliud cum ordine prioris & posterioris non est nomen analogum, sed univocum respectu illorum extremorum: ergo nomen accidens ad omnia praedicamenta accidentium intrinsece non erit analogum sed univocum, maior est solutio adversariorum, nam ideo nomen aequalitas non importat habitudinem unius extremi ad aliud, sed omnium extremorum ad substantiam quia est nomen accidentale cuius significatum essentialiter ordinatur ad

substantiam sed nomen accidens est accidentale: ergo solum importat habitudinem accidentium ad substantiam, & non accidentium inter se: minor præcipua est etiam evidens, quia ideo qualitas secundum adversarios est univoca ad actus naturales, & potentias quia ex vi huius nominis qualitas non importatur habitudo unius qualitatis ad aliam, sed tantum habitudo qualitatum ad substantiam; consequentia legitime inferitur: ergo nomen accidens non est analogum ad omnia accidentia intrinseca quod negant omnes adversarii, quia esset genus cum esset univocum, & non transcendens, & sic omnia accidentia intrinseca unicum tantum constituerent prædicamentum, quod absurdum reputant adversarii; quod totum ita vergetur, magis expresse importatur habitudo accidentium ad substantiam per hoc nomen accidens quam habitudo qualitatum ad substantiam per hoc nomen qualitas: sed ex eo quod significata participantia rationem accidentis dicunt inter se essentialem dependentiam necessario ex vi illius nominis accidens importatur habitudo accidentium inter se: ergo etiam ex eo quod qualitates dicant essentialem habitudinem, & dependentiam inter se etiam si importetur habitudo illarum ad substantiam importabitur necessario habitudo illarum inter se. Maior est certissima, quia accidens in sua definitione expresse dicit habitudinem ab substantia, est enim ens, ut asserunt adversarii omnes, id est ens substantiæ; sed qualitas dicit illam habitudinem ad substantiam tantum ex vi conceptus accidentis quod includit: ergo magis expresse, & immediate dicit accidens ipsum habitudinem ad substantiam quam nomen qualitas: ergo vel nomen accidens est univocum quod negant adversarii, vel nomen qualitas est analogum. Confirmatur: ergo etiam nomen ens posset esse univocum ad Deum, & creaturas: patet consequentia, quia poterat imponi tantum ad significandum conceptum obiectivum entis præcise secundum rationem convenientiæ non significando habitudinem creaturarum ad Deum, sed nomen quod non significat habitudinem extremorum inter se non est analogum, sed univocum respectu illorum extremorum: ergo nomen ens potest esse univocum comparatione Dei, & creaturarum. Maior est evidens quia secundum adversarios etiam si aliqua extrema dicant essentialem dependentiam, & habitudinem inter se potest imponi aliquod nomen quod solum significet rationem convenientiæ, & non habitudinem extremorum inter se: ergo etiam si extrema participantia rationem entis dicant essentialem dependentiam, & habitudinem inter se poterit imponi nomen ens solum ad significandum rationem, in qua conveniunt illa extrema non significando essentialem dependentiam, & habitudinem extremorum inter se, imo ideo nos dicimus de facto nomen ens esse univocum respectu Dei, & creaturarum supposita præcise entis simpliciter quia ex vi huius nominis, ens solum importatur convenientia illorum extremorum, & non dependentia, nec habitudo unius extremi ad aliud, minor præcipua est solutio adversariorum, & est iam etiam probata ratione superiori: consequentia legitime inferitur.

63 Multi convicti hac ratione concedunt nomen, qualitas, esse analogum ad omnes qualitates; sed contra. Si nomen qualitas esset analogum non

constitueret unum prædicamentum, sed hoc est impossibile secundum adversarios: ergo, &c. maior est evidens, illa enim quæ constituunt unum prædicamentum debent contineri sub aliquo genere; sed si qualitas ut sic esset analogica non esset genus: ergo illa, quæ continentur sub illa non continerentur sub aliquo genere; ergo qualitates non constituerent unum prædicamentum: ergo darentur duo prædicamenta qualitatis, unum pro actibus vitalibus, & aliud pro potentijs, & alijs qualitatibus. Patet consequentia, illa quæ constant genere, & differentia, & sunt entia per se completa finita, & limitata constituunt aliquod prædicamentum, sed qualitates vitales sunt entia completa (eo modo quo cætera accidentia) finita, limitata & per se, & constant genere, & differentia: ergo constituunt unum prædicamentum, sed etiam potentia vitales hæc omnia habent: ergo constituunt aliud prædicamentum: ergo prædicamenta sunt undecim, quod absurdum reputant adversarii. Patet ultima consequentia, prædicamenta accidentium essent decem scilicet octo communiter assignata, & duo alia pro potentijs vitalibus, & actibus illarum, & aliud prædicamentum substantiæ: ergo prædicamenta sunt undecim.

Dices quod qualitas est nomen univocum, quia 67 illa dependentia unius qualitatis ab alia non fit in ratione qualitatis sed in ratione talis qualitatis scilicet actus vitalis. Sed contra: ergo dependentia ex vi differentiarum non constituit analogiam: ergo ens non est analogum ad Deum, & creaturas. Patet consequentia, creaturae dependent à Deo ratione differentia, ut concedunt adversarii, & probatum est primo argumento, sed dependentia ratione differentiarum per vos non constituit analogiam, quia ideo qualitas non est analogica quia dependentia est ratione differentiarum: ergo ens non est analogum ad Deum, & creaturas.

SVBSECTIO III.

Alia solutiones refutantur, & amplius confirmatur nostra conclusio?

R Espondent adversarii non pendere qualitates vitales actuum in esse qualitatis à potentia, & ideo non dicere analogiam.

Sed contra quia si sumatur præcise nec accidens dependet ut ens à substantia, si autem sumatur realiter omnia prædicata quæ sunt in accidente pendunt à substantia, & omnia quæ sunt in actu vitali à potentia; nec enim aliquis gradus pendet, & alius non pendet, cum in re sint una res simplicissima: ergo in quantum sunt qualitates à parte rei, & in quantum sunt entia pendunt, id est tota entitas illorum pendet licet necessitas dependentiæ essentialis non oriatur ex ratione entis communissima: ergo eodem modo se habet accidens respectu substantiæ ac se habet actu vitalis respectu potentiæ; unde vel utrumque est analogum vel neutrum, quod certissimum iudicio ut patet ex dictis.

Dices hoc nomen qualitas non importare habitudinem actus vitalis ad potentiam, & ideo non 69 dari analogiam inter actum vitalem, & potentiam vitalem, quia ex vi qualitatis ut sic non significatur illa dependentia seu habitudo, e contra vero